

Marian Hrișcă. Cum a fost posibil?

written by [Marian Hrișcă] | August 31, 2018

Nu cred că e om pe lumea asta care să nu-l fi auzit pe Claudiu Pândaru. Din pol în pol, în lungul ecuatorului, imediat după mijlocul dezastrului, în plină moarte, la apogeul iadului, se ridică de undeva vocea lui Claudiu Pândaru: cum a fost posibil? Este ceva ce am fi putut face să nu se fi întâmplat?

A dispărut toată omenirea, n-a mai rămas nicio formă de viață în univers, Claudiu Pândaru scoate diapazonul și-și reglează tonul, să descrie catastrofa, poco grave piu piuttosto, gata, am rămas doar eu. S-a terminat. Ultimul, din întreaga umanitate. Va rog să mă iertați. Nu mi-am dorit. Cum a fost posibil?

Băi frate, la fel, nu e unul care să nu-l știe pe celălalt: Sunt Radu Tănase, Andreea ai Legătura. Omul hiperbolă. Fiara dezastrelor! Bestia pericolului! Îi flutură părțile componente deasupra microfonului de zici că a ales intenționat zona cu cei mai tari curenți de aer, să vadă toată lumea unde se poate ajunge cu dezlănțuirea naturii. Au meteorologii baloane cu care măsoară treburile prin aer, apoi vin și ni le traduc în cuvinte: e un front atmosferic la dreapta, e o aglomerare la stânga, pac, va fi așa și pe dincolo, nu, nene, Sunt Radu Tănase îți bagă în direct pericolul, doar din fluturarea umerilor: băi, fugiți, că abia de-i țin, pe umeri, mă refer, dă dracu' și vă ajunge furtuna asta, unul nu scăpați!

Na, pe cine să crezi? Pe doamna blândă cu frontul sau pe fiara care ține piept prăpădului doar cu anatomia?

Și nu e gata: peste toate astea se ridică, din baierile limbii, Dan Alexe. Deci nu e Ernu, nu e celălalt, că am uitat cum îi zice, da' e exact Dan Alexe.

La fel, face băiatul ăsta niște jonglerii cu limba, din Afganistan până-n Bulgaria, de ți se urcă simțurile estetice în abdomen, că nu le mai cobori, vorba cuiva, nici cu bomba atomică. Bagă, băi frate, tipul ăsta, niște

învârteli lexicale cu doctrina, cu amestecurile de litere, dintr-un dicționar în altul, într-un amestec de vulgar, de narcisism, de politică, că-l dă pe spate până și pe Neamțu. Mihail Neamțu.

După o ieșire a lui Dan Alexe, Neamțu face două zile de mindfulness să-și revină pe cale. Ceva face rău. Are mesaj, educație, valori, tot ce trebuie, da' parcă nu penetrează cum ar trebui.

Pândaru, Tănase, Alexe, Neamțu. Și câți alții ca ei.

Patru cavaleri ai exegezei moderne, extrem de diverși, patru suflete extraordinare atinse de ceva ce doar ele înțeleg, pe care viața ni le scoate în cale prin rotație, parcă intenționat, dinadins, să-i dea dreptate lui Nietzsche, maestrul exhibiției și al degradingoladei narcisiace.

Și aceștia, aleși la întâmplare. Că mai am o grămadă de adunări de nume. E bine să le știm. Ca la cartografierea ciupercilor: asta-i cu verde, asta-i roșie cu verde.

De fapt, nu sunt chiar aleși la întâmplare. Ceva îi adună: scrisoarea americană a lui Dragnea.

Da, scrisoarea asta americană e extrem de relevantă pentru puterile celor patru.

Și acum vine întrebarea: de ce să plătești americani, când ai în apropierea vizualului maeștrii românești ai ideii?

De ce să mergi atât de departe, când poți exploata ceva local? Să bagi banii în național, cum ar veni.

Oare să fie vreo conspirație că nu reușim cu cei patru. Oare nu se vrea?

Aș face un band de scris scrisori tari, cu Neamțu, Pândaru, Tănase și Alexe, să fie cozi la granițe cui să-i fie scrisă primul. Pe orice temă.

Iar fiecare scrisoare să se încheie cu un citat din Pândaru, unul grav de tot, care să-ți schimbe destinul în stilul lui Paler, un alt suflet condensat lângă idee: "Vă rog să-mi spuneți cum de a fost posibil, domnule Tudor, așa ceva?"